

Radiestesistes

TEXT: REDACCIÓ.

ALICIA TORNOS,
experta en geobiologia i salut a la llar.

Com vas arribar a aquesta professió?

Diria que vaig contactar amb aquest coneixement en un moment en què estava vivint un intens procés de reconeixement personal amb el món natural. Som cossos d'energia i així és com interactuem amb l'entorn. Vaig entendre que sumar les diferents formacions i experiències que havia anat realitzant fins a aquest moment i poder aplicar-les en afavorir la qualitat de vida de les persones, és un gran benefici per a la societat i per al nostre planeta.

Com s'aprèn?

La Geobiologia és un coneixement del qual tots ja disposem quan naixem. Obrir-se a aquest coneixement requereix

bàsicament voler-ho fer. A partir d'aquí, cal adquirir un protocol de treball i un enfocament pertinent, juntament amb alguna persona experta, que t'orienti i et generi serenitat i confiança. Se n'aprèn amb la pràctica.

Creus que és una disciplina que cada vegada es té més en compte?

Afortunadament cada cop hi ha més consciència. Per què? Està més que demostrat que hi ha una gran relació entre les persones i el lloc on habiten. Així com que hi ha una gran interrelació energètica del nostre organisme i la condició energètica en el nostre entorn.

Quin perfil de gent et demana assessorament?

Arquitectes, dissenyadors d'interiors, equips directius, persones que volen construir-se una casa. També col·laboro amb psicòlegs i metges. Amb quin objectiu? Depèn de cada perfil, bàsicament l'objectiu comú a tots és el de prevenir o evitar factors energèticament contaminants que poden arribar a afectar o afectar les persones dins un habitatge o espai laboral. També dins les escoles.

Què s'analitza en una prospecció geobiològica?

Depèn de cada expert. Jo tinc molt

present la condició energètica procedent de fenòmens geofísics i cosmotèl·lúrics del lloc, com són els corrents d'aigua subterrània, les falles, els components ferromagnètics del subsòl, la radioactivitat, els punts d'encreuament amb gran intensitat energètica procedent de les xarxes energètiques globals. També els valors de camps elèctrics, magnètics i electromagnètics d'àmplia franja de freqüències que poden irradiar dins de l'espai habitat, així com les possibles emissions d'ones de forma a causa de l'estructura, distribució o decoració dins l'espai.

Què pot passar si hi ha una exposició prolongada a les radiacions negatives?

Hi ha estudis que indiquen que una persona exposada a radiacions estressants per al seu organisme pot mostrar signes de fatiga, esgotament, depressió, nerviosisme, confusió, mal de cap, tensió muscular, així com un deteriorament del sistema immune.

Quina seria, per tu, la casa ideal?

La casa que entenem com a embolcall seria aquella que guarda les qualitats d'una tercera pell. La casa com a llar, doncs, hauria de ser aquella que ens permeti viure-hi i créixer-hi en benestar i harmonia juntament amb el nostre entorn. ❀

ELISABET SILVESTRE,
biòloga i experta en bioconstrucció.

Què et va portar a introduir-te en el món de la biohabitabilitat i la salut ambiental?

Per la meua formació, he estat sempre vinculada amb el camp de la salut. Treballava com a citogenetista, fent recerca, estudiant els cromosomes; també fent diagnòstic genètic assistencial. Sabiem que la genètica té un paper important, si bé, i tal com es va posant de manifest en la darrera dècada, l'ambient en el qual vivim i els hàbits quotidians juguen un paper rellevant en mantenir un estat de salut més òptim.

Just quan vaig acabar la tesi doctoral, em vaig interessar per conèixer la influència de l'ambient en la salut, i així vaig començar a investigar. Em va resultar interessant la relació entre la qualitat de l'ambient interior i els símptomes adversos de salut. De fet, ens passem pràcticament el 90% de la jornada en espais interiors i, per

tant, si hi ha agents o factors de risc poden comprometre l'equilibri dels sistemes biològics. També va coincidir que vaig començar a col·laborar amb associacions de persones afectades per la hipersensibilitat ambiental... Tot plegat va fer que acabés reconduint la meua tasca professional i em dediqué a la biohabitabilitat.

Quins passos vas haver de seguir per arribar fins aquí?

La formació acadèmica que ja tenia ha estat una gran base per poder seguir el camí cap a la salut en l'entorn de l'habitat. Vaig poder accedir a cursos, jornades, congressos més especialitzats en salut ambiental, en bioconstrucció. Vaig començar a col·laborar amb metges i amb arquitectes, estudiant els factors ambientals que

poden resultar desequilibradors de la salut, i aportant opcions més saludables. Actualment, combino aquesta faceta, amb la docència en diferents màsters i postgraus en la temàtica de la biohabitabilitat, i la divulgació.

Creus que cada vegada són més les persones que tenen en compte la bioconstrucció a l'hora d'edificar nous espais? Per què?

Si parlem de professionals del camp de la construcció i l'arquitectura, a poc a poc, hi ha més interès en com dissenyar i construir edificis més saludables. No sempre arribant als criteris de la bioconstrucció, però sí en la línia d'aconseguir benestar i confort. Que segueixin construint-se edificis que, al temps d'estrenar-se, es cataloguen com a edificis malalts, fa que molts professionals s'interessin per la salut que hi ha al darrere de tot això.

També es nota un interès de la població en ocupar-se de mantenir un estat de salut més òptim. De vigilar els hàbits del dia a dia, l'alimentació, d'evitar el sedentarisme... i també en l'habitatge on es viu.

PEP PADRÓS,
arquitecte i paisatgista.

Com et vas introduir en el camp de la geobiologia? Per què?

Treballant d'arquitecte municipal a l'ajuntament de Manlleu. Estava implicat en un projecte d'obres d'urbanització, on el regidor d'obres era un sauri experimentat; sobre el dibuix va posicionar un antic pou tapat. La meua reacció va ser de sorpresa quan ho vàrem verificar. Aleshores vaig començar a practicar en pous d'aigua existents comprovant fondàries, cabals... Això em va portar a iniciar un camí d'obertura perceptiva i d'observació del paisatge.

Creus que és una disciplina que cada vegada es té més en compte? Per què?

Sí, perquè les persones cada vegada hem pres més consciència que estem afectats per energies que no veiem. Potser la majoria s'ho planteja per te-

Quin objectiu persegueix la gent que et demana assessorament?

L'objectiu és aconseguir un entorn més saludable. En general, perquè tenen alguns símptomes, una malaltia, i el facultatiu mèdic li ha prescrit que analitzi l'entorn. En altres casos, perquè tenen coneixement que es pot realitzar aquest abordatge. També s'arriba com a part del disseny d'un nou edifici o una rehabilitació, arquitectes que treballen amb equips multidisciplinars i, a més, de tenir en compte criteris de sostenibilitat, d'eficiència energètica, inclouen criteris i indicadors de salut.

Quins factors tens en compte? Com aconselles minimitzar l'exposició a les radiacions?

Es tenen en compte factors físics, químics i biològics. En cada cas es valora com abordar l'enfocament i l'anàlisi. Així, es poden mesurar camps elèctrics alterns, camps electromagnètics d'alta i baixa freqüència, estàtica, il·luminació, compostos volàtils, microorganismes,...

Pel que fa a minimitzar l'exposició a les radiacions, cal tenir en compte que n'hi ha de naturals i d'artificials. En cada cas, depe-

mes lligats a la salut. En un procés de disseny és important incorporar el paisatge invisible de la terra des d'un primer moment, per poder aplicar mesures correctores i aconseguir llocs harmònics i saludables. Els espais per viure o treballar han de facilitar la recuperació de les nostres energies vitals. Tots els espais han de ser terapèutics.

Què són els paisatges invisibles?

Estem envoltats de diferents incidències energètiques, unes de naturals, que ens dona la terra o l'univers, i unes altres d'artificials, que ha creat l'home amb les tecnologies. Des d'un punt de vista quotidià, les persones incidim energèticament en els espais i els espais també ens afecten a nosaltres. És un continu intercanvi de camps d'ions positius i negatius. Per estar en equilibri, necessitem els ions negatius, que són els harmònics. Aquests camps harmònics es troben a la vora del mar, en els rius, els salts d'aigua o també en els prats, muntanyes i boscos.

Hi ha alguna estratègia que puguem seguir sense conèixer molt bé aquest món i que ens ajudi a evitar l'exposició prolongada a les radiacions negatives?

Primerament, ens hem d'acostumar a fer servir la nostra intuïció. Allò que sentim en l'instant primer sol ser la informació que necessitem en aquell moment. En l'àmbit domèstic ens pot ajudar a observar el comportament dels

entorn del tipus de radiació, de la freqüència, de les dosis, del temps d'exposició... es valora quina mesura és la més adequada. Les mesures adoptades van en la línia d'evitar l'exposició crònica, dia a dia, a dosis considerades com a baixes i que amb el temps poden acabar sensibilitzant l'organisme. No es tracta de renunciar a les prestacions que ens aporta la tecnologia, es tracta d'implementar instal·lacions, materials de construcció... que ajudin a aconseguir una qualitat de l'ambient interior saludable.

Quins són els àmbits quotidians en què ens exposem més a compostos tòxics? Són molt perjudicials per a nosaltres?

Els entorns que més incideixen són els de més permanència, on hi passem més hores al dia, i repetidament. A la feina, per exemple, hi passem unes vuit hores cada dia, i a casa, al dormitori, també unes vuit. El dormitori és un entorn on es realitza un control ambiental més estricte, aplicant mesures per minimitzar al màxim l'exposició als agents físics, químics i biològics. Durant la nit és un moment en què l'organisme realitza funcions de regeneració i és important mantenir un entorn amb una qualitat ambiental biòtica. ❀

animals. Per exemple, els gossos eviten estar en llocs generats pels ions positius i, en canvi, els gats els busquen. Pel que fa a les contaminacions tecnològiques, moltes vegades podem veure les fonts generadores, com antenes, línies elèctriques, etc. En el cas dels nuclis urbans, a sota de les voreres està farcit d'instal·lacions que ens afecten.

En els projectes públics tens en compte aquest tipus de paisatges?

Sí. Les ciutats, amb el temps, han anat ocupant el paisatge natural o territori. Aquesta ocupació contundent produeix un conjunt d'agressions a la terra. Podem dir que a la ciutat la terra queda tapada i a les fosques. Per això són importants els arbres d'una vorera, que a part d'aportar vida visual i de regenerar l'aire, actuen de xemeneies de ventilació.

Quan treballem en projectes d'urbanització per actualitzar els serveis i les funcions dels espais públics, tenim una oportunitat de connectar la terra amb l'univers, com si fossin punts d'acupuntura, com és el cas del carrer de Manlleu. En el projecte de la plaça dels Màrtirs, la intervenció que es va projectar posa en contacte energètic l'espai públic i els edificis que el delimiten. A més, la font d'aigua que estava en una posició central es va desplaçar cap a l'extrem nord. Tot coincidint sobre la cruïlla d'unes línies d'aigua soterrània, subministra aigua de la xarxa pública ionitzada per l'efecte de les aigües subterrànies en aquest punt. ❀